

ת"פ 48123/01/14 - מדינת ישראל נגד ירון כהן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 48123-01-14 מדינת ישראל נ' כהן
לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד יהונתן גנץ ועו"ד אילנית נחום

המאשימה

נגד

ירון כהן

ע"י עו"ד סנדי ליפשיץ

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. זאת, על כך שלפי הטענה ביום 28.8.2013 איים על הגב' ט נ, סגנית מנהל סניף הבנק של אחותו, שיפגע בה ובעובדי בנק נוספים. לפי כתב האישום, הרקע לאיום היה טענות של הנאשם על טיפול לקוי של הבנק בענייניה הכספיים של אחותו.

2. בפני העידה הגב' נ' כי הנאשם הגיע לבנק כדי להלין על טיפול הבנק בענייניה הכספיים של אחותו. לדבריה, בפגישה עמה אמר לה הנאשם שהוא יכול לרצוח את מי שיפגע באחותו, שכן בגלל "תסמונת" שממנה הוא סובל, הוא יצא בלי עונש. דברים אלה אמר לה לדבריה כבר בפגישה קודמת. עוד הוסיפה גב' נ' שבמהלך הפגישה גם הוציא הנאשם מתיקו מסמכים רפואיים וכדורים שונים. לדבריה, הנאשם גם הוציא מתיקו מיכל גז מדמיע ושאל אותה אם היא יודעת מהו החפץ שהוציא מתיקו. כשהשיבה בשלילה, אמר לה הנאשם שזהו גז מדמיע. עוד אמר הנאשם לדבריה כי מה שעשה אדם אחר בסניף בנק בבאר שבע "קטן לעומת מה שהוא יכול לעשות" בסניף הבנק שלה. גב' נ' הסבירה שבסניף בנק בבאר שבע רצח לקוח מספר עובדי בנק ובהם המנהל או סגנו (זמן לא רב לפני האירוע נושא כתב האישום). עוד אמר הנאשם, לדבריה, שהוא ינקום ביועץ ההשקעות ובפקידה מהנהלת הבנק שטיפלו בענייניה של אחותו. באופן ספציפי אמר ש"ירסס" את פקידת הבנק. הנאשם הוסיף ואמר לגב' נ', לדבריה, שהיא יכולה להעביר את דבריו למשטרה "כדי שלא יגידו שהכתובת הייתה על הקיר". גב' נ' הסבירה בהתרגשות ותוך סערת רגשות כי מדובר היה באיומים חריגים בחומרתם, ותיארה אותם כ"משהו שהולך איתך הביתה גם אחרי שעות העבודה".

3. בחקירתה הנגדית הסבירה העדה כי לא התלוננה על איומיו של הנאשם מייד לאחר פגישותיהם הקודמות שכן אז לא התלוותה אליהם המחשה פיזית כמו במקרה האחרון שבו הוציא הנאשם את מיכל הגז המדמיע מתיקו. עוד הוסיפה וסיפרה שלאחר המקרה נושא כתב האישום סיפרה אודותיו לעובדים אחרים בבנק.

4. הנאשם אישר בעדותו את דבר קיומה של הפגישה בינו לבין גב' נ' והעלה טענות קשות על טיפול הבנק בענייניה של אחותו. אשר לתלונתה של גב' נ' אמר שקירות משרדה של גב' נ' שקופים והיו בקומה אנשים רבים והיא כלל לא הייתה לבד. הנאשם ציין בעדותו שפקיד בשם שי ומנהל הסניף נכנסו לחדר, אך לא ביקש לזמן לעדות מי מהם או כל אדם אחר שלטענתו היה עד למתרחש בפגישתו עם גב' נ'. הנאשם אמנם אמר בעדותו כי מעולם לא איים על אף אחד, אך מבין השורות וכמעט מן השורות עצמן ניתן היה להבין בבירור כי הוא סבור שאם הוא אומר לאדם כלשהו שיפגע באדם שלישי הרי שלא מדובר באיום. מעדות הנאשם גם עלה רושם ברור שהוא אינו מייחס משקל להפרחת איומים שאין מעשה בצדם. כלומר, מעדותו עלה בבירור כי הוא סבור שאם אמר לגב' נ' שיפגע במי מעמיתיה לעבודה ולא בה, הרי שלא מדובר באיום. כך למשל העיד כי גב' נ' "לא טוענת שאיימתי עליה, היא רק נלחצה מהאיום הקולקטיבי"[1]. הנאשם התייחס בביטול לטענה שאיים לפגוע באחרים, שכן לדבריו לא היה לו כל קושי לפגוע בהם או כלשונם "לרסס אותם"[2]. הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט שהוציא מתיקו במהלך הפגישה מיכל גז מדמיע, מסמכים וכדורים פסיכיאטרים שאותם הראה לגב' נ'[3]. לטענתו, הוציא את מיכל הגז המדמיע מהתיק כאשר הוציא מסמך שביקש להציג לגב' נ' ולדבריו אמר לה שהוא מסתובב עם הגז המדמיע כי הוא מאוים. הנאשם אישר גם שהעלה בשיחתו עם גב' נ' את מה שאירע בסניף הבנק בבאר שבע[4] ושלאמר ספציפית את המילים: "מה שהיה בבנק הפועלים בבאר שבע, קטן לעומת מה שאני אעשה פה בבנק"[5], ושלאמר כוונתו במונח "האיום הקולקטיבי". הנאשם הוסיף ואישר שאמר לגב' נ' שהיא יכולה להזמין את המשטרה[6]. הנאשם הדגיש שטענותיה של גב' נ' כי איים עליה בכל הפגישות ביניהם לא מתיישבות עם העובדה שנפגשה איתו שלוש פעמים, כשכוונתו היא שאם היה מאיים עליה, לא הייתה מסכימה להיפגש איתו שוב.

5. באופן כללי התייחס הנאשם בזלזול לעדותה של גב' נ' וסיים את עדותו הראשית במילים: "רק אני חושב שיש פה אישה שנכנסה לפרנויה? - ורואים את זה שהיא עמדה פה".[7] ובחקירתו הנגדית הוסיף ואמר כי "שתי דקות עמדה פה הבחורה וראית שיש לה פנטזיות, היא בעולם אחר, פתאום נכנסת לסרטים. אתה רואה אותה כבן אדם נורמלי? זה לא נורמלי, סליחה על הביטוי. אני מאד מצטער, מי שצריך בדיקה פסיכיאטרית, זאת היא ולא אני. אני ממליץ לה ללכת לבדיקה פסיכיאטרית ולקחת כדורים"[8].

6. יצוין שהמשטרה תפסה מן הנאשם קלטת אודיו שבה לדבריו הוקלטה פגישתו עם גב' נ', אך לא ניתן היה לפענח את תוכנה. עוד יצוין שגם בחקירת המשטרה (ת/1) וגם בעימות שנערך בתחנת המשטרה בינו לבין גב' נ' (ת/2) הכחיש הנאשם את הטענות נגדו.

7. לאחר ששמעתי את עדויות המתלוננת והנאשם אני מקבל במלואה את עדותה של גב' נ'. המתלוננת היא אשת מקצוע שנתקלה בנאשם במסגרת עבודתה ואין לה כל סכסוך אישי איתו או כל מניע אחר לטפול עליו אשמת שווא. יתר על כן, כמפורט לעיל, דבריה של המתלוננת אודות איומיו של הנאשם נתמכו במידה רבה בעדות הנאשם (ואף ניסוחיו היו לעיתים מחמירים משלה). בהקשר הדברים לא היתה גם כל סיבה שהנאשם יציג לגב' נ' את הכדורים הפסיכיאטרים (או את המסמכים הרפואיים) אלא כדי להפחידה בכך שהוא יכול להתחמק מאחריות פלילית למעשים חמורים, כפי שטענה בעדותה. גם מבחינת ההתרשמות הבלתי אמצעית השאירה גב' נ' רושם חיובי ועדותה הנרגשת הצטיירה כאותנטית. הערותי אודות סגנון עדותו של הנאשם והתייחסותו המזלזלת במתלוננת הובאו לעיל כמו גם התרשמותי שהנאשם לא מבין כי גם איום לפגוע בצד ג' יכול להיחשב לאיום אסור וחושב גם שאיום שאין מעשה בצדו (כלומר, איום שאינו ממומש) אין בו חומרה כלשהי.

8. סעיף 192 לחוק העונשין המגדיר את העבירה של איומים, קובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו-מאסר שלוש שנים".

9. כלומר, בניגוד למחשבתו המשתמעת של הנאשם בתיק זה, החוק קובע שגם איום לפגוע בצד שלישי שאינו נוכח בשעת השמעת הדברים הוא בגדר עבירה. קיומה של "זיקת עניין" בין גב' נ' לעמיתיה לעבודה שבהם איים הנאשם לפגוע, היא בגדר נסיבה המחזקת את המסקנה שדבריו של הנאשם היו אכן בגדר איום (ראו: רע"פ 2038/04 **שמעון לם נ' מדינת ישראל** (2006)). הבהלה שאחזה בגב' נ' כסובייקט למשמע האיומים רק מוסיפה על האופי המאיים של דבריו של הנאשם מבחינה אובייקטיבית (המבחן הרלוונטי לענייננו לפי הפסיקה הוא המבחן האובייקטיבי).

10. אין כל ספק שדברי הנאשם שלפיהם "ירסס" את הפקידה מההנהלה הראשית, ינקום ביועץ ההשקעות, ויעשה בסניף הבנק של גב' נ' יותר ממה שעשה מי שרצח את עובדי הבנק בבאר שבע הם דברים שבכוחם להפחיד כל אדם סביר שישמע אותם (בהקשר הדברים ברורה משמעות הפועל "לרסס" כאיום בירי מרובה קליעים). הצגת הכדורים הפסיכיאטרים והאמירה שלפיה יצא פטור מעונש בגין רצח מי שיפגע באחותו רק מעצימים איומים אלה עוד יותר, שהרי נושא הפגישה היה טענותיו שעובדי הבנק פגעו באחותו. גם העובדה שהנאשם המליץ לגב' נ' לפנות למשטרה "כדי שלא יגידו שהכתובת הייתה על הקיר" העצימה את איומיו והציגה אותם כמוחשיים. על כל אלה יש להוסיף את הצגת מיכל הגז המדמיע לראווה כמעשה נוסף שבהקשר הדברים היה בו כדי להפחיד את השומעת.

11. השורה התחתונה היא שאני קובע שהדברים שגב' נ' ייחסה לנאשם בעדותה, ומפורטים לעיל, אכן נאמרו ונעשו והיה בהם משום עבירה. לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, 23.5.2017, במעמד הצדדים.

[1] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 14, ש' 14-15.

[2] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 15, ש' 6-8.

[3] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 14, ש' 27-30.

[4] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 17, ש' 26-32 וראו גם עדותו במשטרה ת/1, עמ' 2, ש' 22-24.

[5] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 18, ש' 1-5.

[6] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 21, ש' 7.

[7] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 15, ש' 9.

[8] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 20, ש' 25-28.